EUROPA-PARLAMENTET

2004 *2009*

Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender

2007/2145(INI)

1.9.2008

UDKAST TIL BETÆNKNING

om situationen for grundlæggende rettigheder i Den Europæiske Union
20042007
(2007/2145(INI))

Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender

Ordfører: Giusto Catania

PR_INI

INDHOLD

Side

FORSLAG TIL EUROPA-PARLAMENTETS BESLUTNING**Error! Bookmark not defined.**

FORSLAG TIL EUROPA-PARLAMENTETS BESLUTNING

om situationen for grundlæggende rettigheder i Den Europæiske Union 20042007 (2007/2145(INI))

Europa-Parlamentet,

– der henviser til Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter chartret) af 7. december 2000, som vedtaget den 12. december 2007,

– der henviser til målene om at gøre Unionen til et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed og indføre principperne om frihed, demokrati og respekt for de grundlæggende rettigheder samt retstatsprincippet, som er omhandlet i EU-traktatens artikel 6 og 7,

– der henviser til de fornyelser, som medlemsstaternes regeringer udviste enighed om den 13. december 2007 ved at undertegne Lissabontraktaten, og som ikke mindst tilkender chartret en bindende juridisk virkning og indeholder en forpligtelse til at tiltræde den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder,

– der henviser til Rådets direktiv 2000/43/EF af 29. juni 2000 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af alle uanset race eller etnisk oprindelse[1] og Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv[2],

– der henviser til Rådets forordning (EF) nr. 168/2007 af 15. februar 2007 om oprettelse af Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder[3] (herefter agenturet),

– der henviser rapporterne fra Det Europæiske Observatorium for Racisme og Fremmedhad og fra de berørte ikke-statslige organisationer (ngo),

– der henviser til EF-Domstolens og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser,

– der henviser til årsberetningerne om situationen for de grundlæggende rettigheder i Den Europæiske Union udarbejdet af EU-netværket af uafhængige eksperter,

– der henviser til rapporterne fra Europarådets organer, navnlig rapporterne om menneskerettighedssituationen fra Den Parlamentariske Forsamling og fra menneskerettighedskommissæren,

– der henviser til sine beslutninger på området grundlæggende rettigheder og menneskerettigheder,

[1] EUT L 180 af 19.7.2000, s. 22.
[2] EUT L 303 af 2.12.2000, s. 16.
[3] EUT L 53 af 22.2.2007, s. 1.

– der henviser til rækken af offentlige møder og drøftelser, som dets Udvalg om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender havde organiseret som forberedelse til denne beslutning, navnlig den 8. oktober 2007 med dommere fra forfatningsdomstolene og højesteretterne og den 19. maj 2008 med Europarådets menneskerettighedskommissær,

– der henviser til forretningsordenens artikel 45,

– der henviser til betænkning fra Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender og udtalelse fra Kultur- og Uddannelsesudvalget (A6-0000/2008),

A. der henviser til, at EU ifølge EU-traktatens artikel 6 bygger på et værdifællesskab og respekten for de grundlæggende rettigheder, således som garanteres ved den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, og således som de følger af medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner,

B. der henviser til, at Europa-Parlamentet, som er direkte valgt som repræsentant af Unionens borgere, tror på sit store ansvar ved gennemførelsen af disse principper, navnlig eftersom borgernes adgang til at anlægge søgsmål ved Fællesskabets retsinstanser fortsat er stærkt begrænset i de nuværende traktater,

C. der henviser til, at indførelsen af en procedure til kontrol af, om lovgivningsforslagene er forenelige med chartret, er en af de nødvendige konsekvenser af dets vedtagelse den 7. december 2000, som Kommissionen har erkendt i forbindelse med fastsættelsen af bestemmelser om spørgsmålet i 2001, og som Parlamentet selv er blevet mindet om ved vedtagelsen af sin beslutning af 15. marts 2007 om overholdelse af charteret om grundlæggende rettigheder i Kommissionens lovgivningsforslag: fremgangsmåde for en systematisk og stringent kontrol,

D. der henviser til, at Lissabontraktaten, der skal ratificeres, henviser direkte til chartret og tildeler det den samme juridiske værdi som traktaterne,

E. der henviser til, at hvis chartret bliver omfattet af Unionens primære ret, vil de heri fastsatte rettigheder blive juridisk bindende gennem den afledte ret, som gennemfører dem,

F. der henviser til, at chartret uafhængig af sin juridiske status gennem årene er blevet en inspirationskilde for de europæiske retsinstansers praksis, herunder Retten i Første Instans, EF-Domstolen og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og mange andre forfatningsdomstole,

G. der henviser til, at en virkelig "kultur for grundlæggende rettigheder" i Unionen kræver, at der udvikles et samlet system til kontrol af disse rettigheder, der omfatter Rådet og beslutningerne på området mellemstatsligt samarbejde, i et omfang hvor beskyttelsen af de grundlæggende rettigheder ikke kun består i en formel efterlevelse af reglerne, men især i aktivt fremme af de grundlæggende rettigheder og indgriben i tilfælde af overtrædelse eller utilfredsstillende foranstaltninger fra medlemsstaternes side,

Indledning

1. mener, at en effektiv beskyttelse og fremme af de grundlæggende rettigheder er grundlaget for demokrati i Europa og en væsentlig betingelse for konsolideringen af det europæiske område med frihed, sikkerhed og retfærdighed;

2. beklager, at medlemsstaterne fortsat unddrager sig en kontrol på europæiske niveau af deres egen politik og praksis på området menneskerettigheder og forsøger at begrænse kontrollen af disse rettigheder til en ren intern ramme, hvilket skader den aktive rolle, som EU spiller i verden som forsvarer af menneskerettighederne, og rokker ved troværdigheden af EU's eksterne politik vedrørende beskyttelsen af de grundlæggende rettigheder;

3. erindrer om, at EF-Domstolen ifølge EU-traktatens artikel 6, stk. 2, har til formål at sikre respekten for de grundlæggende rettigeheder, således som de følger af medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner og af den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, men også af andre internationale retsinstrumenter;

4. understreger, at hvis medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner kan anvendes som inspirationskilde af EF-Domstolen i udarbejdelsen af dens retspraksis inden for grundlæggende rettigheder, kan medlemsstaterne ikke anføre, at chartret yder et svagere beskyttelsesniveau for visse rettigheder end de garantier, som deres egen forfatning yder, som begrundelse for at sænke niveauet for disse garantier;

5. glæder sig over chartrets artikel 53, som giver EF-Domstolen mulighed for at uddybe sin retspraksis inden for grundlæggende rettigheder og giver disse et retsgrundlag, hvilket er væsentligt i forbindelse med udviklingen af EU-lovgivningen;

Generelle anbefalinger

6. mener, at gennemførelsen af de grundlæggende rettigheder bør være et mål for alle de europæiske politikker; vurderer, at Den Europæiske Unions institutioner til dette formål bør fremme og beskytte dem aktivt og tage fuldt hensyn til dem ved udarbejdelsen og vedtagelsen af lovgivningen;

7. glæder sig over oprettelsen af agenturet, som udgør et første skridt mod opfyldelsen af Europa-Parlamentets krav om at indføre en integreret lovgivningsmæssig og institutionel ramme med det formål at gøre chartret effektivt og sikre overensstemmelse med det system, som den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder har indført; erindrer imidlertid om, at den samlede årsrapport om menneskerettigheder udarbejdet af netværket af EU's uafhængige eksperter, som blev offentliggjort indtil 2005, undersøgte gennemførelsen af alle de i chartret anerkendte rettigheder i hver enkelt medlemsstat, og bekymrer sig derfor over det forhold, at agenturets begrænsede mandat og opløsningen af netværket kan udelukke en hel række vigtige områder af politikken for menneskerettigheder fra systematisk undersøgelse, navnlig politikken til bekæmpelse af terrorisme, dårlig behandling og anvendelse af magt fra politiets side, ret til en retfærdig rettergang, vold mod kvinder og menneskehandel;

8. understreger med hensyn til agenturets begrænsede mandat, at spørgsmål vedrørende menneskerettigheder ikke på kunstig vis kan inddeles i områder under den første, den anden eller den tredje søjle, således som medlemsstaterne har valgt at definere EU's kompetenceområder, for de grundlæggende rettigheder udgør et udeleligt hele og er indbyrdes afhængige; mener, at det derfor er nødvendigt, at Kommissionen og Rådet i samarbejde med agenturet først og fremmest får et overblik over de samlede menneskerettighedsspørgsmål i medlemsstaterne ud over den strengt europæiske ramme og uden at begrænse sig til de aktuelle spørgsmål i EU eller til Unioens specifikke retslige og politiske instrumenter og identificerer de gentagne og aktuelle problemer på området menneskerettigheder i medlemsstaterne under hensyntagen til alle de eksisterende mekanismer på internationalt og europæisk plan;

9. anmoder Kommissionen og Rådet om at anvende de oplysninger, der er tilgængelige takket være den overvågning, som agenturet, Europarådet, FN's kontrolorganer, de nationale menneskerettighedsinstitutter samt ngo'erne har foretaget i EU, og omsætte dem til korrigerende foranstaltninger eller til en forebyggende lovgivningsmæssig ramme;

10. forbeholder sig retten til at sikre overvågning af agenturets arbejde inden for EU og at behandle de spørgsmål vedrørende menneskerettigheder, som ikke henhører under agenturets kompetence, og opfordrer Kommissionen til at gøre det samme i overensstemmelse med dens rolle som traktatens vogter;

11. opfordrer Rådet til i sine fremtidige årsberetninger om menneskerettighederne i verden at medtage såvel en analyse af situationen i verden som i hver medlemsstat; mener, at en sådan fælles analyse vil være et bevis på, at Unionen i lige grad forpligter sig til at beskytte menneskerettighederne både inden for og uden for dens grænser, for på denne måde at undgå beskyldninger om dobbeltstandard;

12. opfordrer medlemsstaterne til at træffe foranstaltninger for at give de nationale menneskerettighedsinstitutter, som er oprettet inden for rammerne af FN's "Paris-principper", en uafhængig status i forhold til den udøvende magt og tilstrækkelige finansielle midler, navnlig i betragtning af at en af disse organers opgaver er at evaluere menneskerettighedspolitikkerne med henblik på at forebygge manglende overholdelse og at foreslå forbedringer, idet effektiviteten først og fremmest måles gennem forebyggelse og ikke kun gennem en løsning på problemerne;

13. opfordrer indtrængende Rådet til at ændre sin ad hoc-arbejdsgruppe om grundlæggende rettigheder og rettigheder for borgerne til en stående arbejdsgruppe, som kan arbejde sideløbende med menneskerettighedsgruppen (COHOM), og opfordrer indtrængende Kommissionen til at oprette en portefølje for menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, der overdrages til en enkelt kommissær;

14. minder om, at det finder det væsentligt ud fra et politisk synspunkt at medtage begrebet fremme af grundlæggende rettigheder blandt målsætningerne, når det handler om at forenkle eller omorganisere EU's regelværk; kræver, at enhver ny politik og ethvert nyt lovgivningsforslag og program ledsages af en undersøgelse af konsekvenserne for de grundlæggende rettigheder, og at denne evaluering indgår som en integreret del af forslagets begrundelse;

15. opfordrer Rådets formandskaber til at organisere ngo-menneskerettighedsforummet på en sådan måde, at civilsamfundet og de europæiske institutioner kan føre uddybende drøftelser om menneskerettighedsspørgsmål i medlemsstaterne; understreger, at dette forum bør være åbent for den størst mulige deltagelse;

Samarbejde med Europarådet og de andre internationale institutioner og organisationer, der beskæftiger sig med beskyttelse af de grundlæggende rettigheder

16. glæder sig over, at Unionen vil tiltræde den europæiske menneskerettighedskonvention, selv om denne tiltrædelse ikke medfører grundlæggende ændringer, eftersom EF-Domstolen, når den modtager spørgsmål vedrørende de frihedsrettigheder, som er fastsat i den europæiske menneskerettighedskonvention, betragter den som en (allerede) integreret del af Unionens retssystem[1];

17. minder om den store rolle, som institutionerne og kontrolmekanismerne i Europarådet samt dets forskellige konventioner spiller på menneskerettighedsområdet; opfordrer indtrængende EU's institutioner og agenturet til at tage udgangspunkt i denne erfaring og tage hensyn til disse mekanismer med henblik på at inddrage dem i netværkets procedurer og anvende de standarder, som Europarådet har udviklet, og andre håndgribelige resultater af dets arbejde; opfordrer til at udnytte alt potentialet i den fælles hensigtserklæring fra Europarådet og EU;

18. opfordrer til en styrkelse såvel på europæisk som på internationalt niveau af samarbejdet mellem de forskellige institutioner og organisationer, der beskæftiger sig med beskyttelse af de grundlæggende rettigheder;

19. understreger på ny, at det er meget vigtigt for EU's troværdighed i verden, at den ikke praksiserer "dobbeltstandard" mellem den eksterne og den interne politik;

20. mener, at EU, når alle dens medlemsstaterne har tiltrådt konventioner eller andre internationale retsinstrumenter på området beskyttelse af de grundlæggende rettigheder, har pligt til at underlægge sig disses bestemmelser, selv om den ikke som sådan er part i dem, og om nødvendigt følge henstillingerne fra organer, de har oprettet, hvis Unionens lovgivning ikke yder en tilsvarende eller bedre beskyttelse; ønsker, at EF-Domstolen tilslutter sig en sådan tilgang gennem sin retspraksis ;

21. henstiller, at EU indgår samarbejdsaftaler med de internationale institutioner og organisationer, der beskæftiger sig med beskyttelse af de grundlæggende rettigheder, og navnlig med FN's højkommissariat for menneskerettigheder og denne institutions andre organer, som spiller en rolle på dette område, samt med Kontoret for Demokratiske Institutioner og Menneskerettigheder og OSCE's højkommissær for nationale mindretal;

[1] Council of Europe-European Union, a sole ambition for the European continent" rapport af Jean-Claude Juncker af 11. april 2006, s. 4.

Menneskerettigheder og sikkerhed

22. understreger behovet for at evaluere og fuldt ud respektere de grundlæggende rettigheder og privatlivets fred i takt med udviklingen af Unionens kompetencer; vurderer derfor, at de to mål om at respektere de grundlæggende rettigheder og sørge for den kollektive sikkerhed er forenelige, og at passende politikker kan forhindre, at en repressiv tilgang truer privatlivets fred;

23. understreger enhver tilbageholdt persons ret til alle de retslige garantier og om nødvendigt assistance fra den diplomatiske repræsentation for det land, hvor personen er statsborger, og fra en uafhængig tolk;

24. bekymrer sig om det forhold, at det internationale samarbejde om bekæmpelsen af terrorisme ofte har medført en forringelse af niveauet for beskyttelse af menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder, og mener, at EU bør handle mere beslutsomt på internationalt niveau for at fremme en reel strategi baseret på fuld respekt for internationale standarder og forpligtelser på området menneskerettigheder; mener, at en sådan strategi bør tage hensyn til behovet for en effektiv retslig kontrol af efterretningstjenesterne med henblik på at undgå anvendelse af oplysninger, der er opnået under tortur eller gennem dårlig behandling eller andre betingelser, der ikke opfylder de internationale normer vedrørende menneskerettigheder, som bevis i de retslige procedurer, herunder på undersøgelsesstadiet;

25. opfordrer EU's institutioner og medlemsstaterne til omgående at gennemføre de henstillinger, der indgår i Parlamentets beslutning af 14. februar 2007 om CIA's påståede brug af europæiske lande ved transport og ulovlig tilbageholdelse af fanger[1], og som har til formål at kaste lys over medlemsstaternes rolle i den ulovlige praksis med ekstraordinære overførsler;

Forskelsbehandling

Generelle bemærkninger

26. understreger forskellen på beskyttelse af minoriteter og politikker til bekæmpelse af forskelsbehandling; mener, at lige muligheder er en grundlæggende ret for alle personer, ikke et privilegium, og navnlig ikke kun for borgere fra en medlemsstat; mener derfor, at enhver form for forskelsbehandling bør bekæmpes i lige høj grad;

27. opfordrer medlemsstaterne og Kommissionen til at tage fuldt hensyn til agenturets henstillinger, som de fremgår af kapitel 7 i dets første årsberetning[2];

28. bemærker med bekymring den utilfredsstillende situation omkring gennemførelsen af politikkerne til bekæmpelse af forskelsbehandling og støtter i denne forbindelse evalueringen i agenturets årsberetning 2008; opfordrer de medlemsstater, der endnu ikke har konkretiseret gennemførelsen af disse politikker, til at gøre dette hurtigst

[1] EUT L 287 E af 29.11.2007, s. 309.
[2] Årsberetning 2008 fra Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder, offentliggjort den 24. juni 2008.

muligt, navnlig gennemførelsen af direktiv 2000/43/EF og af directiv 2000/78/EF, og minder om, at disse direktiver fastsætter en minimumstandard og derfor bør være det grundlag, som en omfattende politik til bekæmpelse af forskelsbehandling bør bygges op på;

29. opfordrer de medlemsstater, som endnu ikke har gjort det, til at ratificere protokol nr. 12[1] i den europæiske menneskerettighedskonvention, eftersom den indeholder et generelt forbud mod enhver form for forskelsbehandling og garanterer, at ingen personer forskelsbehandles af en offentlig myndighed på noget som helst grundlag; der eksisterer på nuværende tidspunkt ikke en sådan bestemmelse i hverken EU's eller Europarådets gældende retsakter;

30. opfordrer Kommissionen til at fortsætte sit arbejde med henblik på at fremlægge forslag til en lovgivningspakke, som bl.a. skal indeholde de foreløbige udskudte forslag til en udvidelse af anvendelsesområdet for direktiv 2000/43/EF til at omfatte alle de andre former for forskelsbehandling og dermed gennemføre chartrets artikel 21, som giver en større handlefrihed end EF-traktatens artikel 13, idet den omhandler yderligere tilfælde af forskelsbehandling - farve, etnisk eller social oprindelse, genetiske anlæg, sprog, politiske eller andre anskuelser, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold eller fødsel; -{}-understreger endnu en gang, at det at yde særbehandling på det lovgivningsmæssige plan til visse former for forskelsbehandling vil medføre, at der opstår en slags hierarki mellem disse forskellige typer, hvilket ikke bør være tilfældet;

31. opfordrer Kommissionen til at inddrage agenturet i Fællesskabets lovgivningsmæssige procedure til bekæmpelse af forskelsbehandling ved at lade det spille en vigtig rolle som en regelmæssig kilde til aktuelle og detaljerede oplysninger, der er relevante for udarbejdelsen af yderligere lovgivning, og ved at anmode det om en udtalelse i det forberedende arbejde med udarbejdelsen af forslag til retsakter;

32. opfordrer Rådet til at gøre sit yderste for at nå til enighed om Kommissionens forslag til Rådets rammeafgørelse om bekæmpelse af visse former for og tilkendegivelser af racisme og fremmedhad ved hjælp af straffelovgivningen[2]; minder om sin udtalelse af 14. november 2007[3], som støttede forslaget; opfordrer Kommissionen til, efter at have rådført sig med agenturet, at fremsætte forslag til en lignende retsakt til bekæmpelse af homofobi;

33. er bekymret over det ringe kendskabsniveau til antidiskriminitionslovgivningen i medlemsstaterne og opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at fordoble deres indsats for at øge dette niveau; lægger samtidig vægt på det forhold, at lovgivningen kun er effektiv, hvis borgerne har let adgang til retsinstanserne, eftersom det beskyttelsessystem, der er fastsat i direktiverne til bekæmpelse af forskelsbehandling, afhænger af ofrenes initiativer;

34. er af den opfattelse, at bekæmpelsen af forskelsbehandling ud over lovgivning og klagemuligheder nødvendigvis bør være baseret på uddannelse, fremme af bedste

[1] Protokol nr. 12 til den europæiske konvention til beskyttelse af menneske rettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet den 4. november 2000.
[2] (11522/2007 - C6-0246/2007 - 2001/0270(CNS)).
[3] A6-0444/2007.

praksis og oplysningskampagner, der tager sigte på offentligheden og de områder og sektorer, hvor der forekommer diskrimination; opfordrer de offentlige myndigheder på nationalt og lokalt niveau til at anvende de uddannelsesværktøjer, som agenturet og Europarådet har forberedt, ved iværksættelsen af uddannelsesaktiviter og fremme af politikker til bekæmpelse af forskelsbehandling;

35. understreger, at begrebet positiv særbehandling, som er en erkendelse af det forhold, at det i visse tilfælde er nødvendigt, at myndighederne griber aktivt ind for at genoprette en balance, der er alvorligt forstyrret, ikke kan begrænses til begrebet kvoter; understreger, at sådanne foranstaltninger i praksis kan antage de mest forskellige former som f.eks. garanti for ansættelsessamtaler, prioriteret adgang til uddannelser, der fører til arbejde, hvor visse grupper er underrepræsenteret, prioriteret information om beskæftigelsestilbud for visse grupper og hensyntagen til erhvervserfaring frem for udelukkende kvalifikationer;

36. er af den opfattelse, at indsamlingen af oplysninger om situationen for minoriteter og dårligt stillede grupper er vigtig, som det understreges i flere rapporter fra Det Europæiske Observatorium for Racisme og Fremmedhad og agenturet; opfordrer medlemsstaterne til at gøre detaljerede statistikker om racistisk kriminalitet offentligt tilgængelige og udarbejde undersøgelser om kriminalitet og/eller ofre, der giver mulighed for indsamling af kvantitative og sammenlignelige oplysninger om ofre for denne kriminalitet;

Minoriteter

37. bemærker, at de seneste udvidelser af EU har tilføjet tæt på hundrede mindretalsgrupper til de halvtres, der i forvejen eksisterede i EU-15, og understreger, at indvandrings- og integrationspolitikkerne på grund af den lave procentdel af indvandrere, flygtninge og fremmede statsborgere fra tredjelande samt den mere synlige tilstedeværelse af oprindelige mindretal i de central- og østeuropæiske medlemsstater har været adskilt fra politikkerne for minoriteter;

38. understreger, at der ikke er noget fælles kriterium for nationale mindretals rettigheder i fællesskabspolitikken, og at der heller ikke findes en fælles definition for EU vedrørende tilhørsforholdet til at nationalt mindretal; anbefaler, at der fastsættes en sådan definition på europæisk niveau baseret på henstilling 1201 fra Europarådet (1998);

39. mener, at de statsløse personer, som opholder sig permanent i medlemsstaterne, befinder sig i en unik situation i EU, idet visse medlemsstater stiller urimelige eller ikke strengt nødvendige krav til dem, og dette diskriminerer dem i forhold til borgerne i majoritetsgruppen; opfordrer derfor alle de berørte medlemsstater til at ratificere FN's konventioner om statsløse personers retsstilling og om begrænsning af statsløshed (1954, 1961); opfordrer de medlemsstater, der opnåede eller fik deres suverænitet igen i 1990'erne, til at behandle alle de personer, der opholdt sig på deres område forinden, på lige fod med med majoritetsbefolkningen, og opfordrer dem til ud fra de internationale organisationers anbefalinger systematisk at finde retfærdige løsninger på de problemer, alle ofrene for forskelsbehandling møder;

Romaer

40. mener, at romasamfundet har behov for en særlig beskyttelse, eftersom det efter Unionens udvidelse er blevet en af de største minoriteter i EU; understreger, at dette samfund gennem historien er blevet marginaliseret og forhindret i at udvikle sig på visse vigtige områder på grund af problemer med forskelsbehandling og udelukkelse, som er blevet mere og mere udtalte;

41. mener, at den sociale udelukkelse og forskelsbehandlingen af romasamfundene er et faktum på trods af de juridiske, politiske og økonomiske instrumenter, der er oprettet på europæisk niveau for at bekæmpe disse fænomener; konstaterer, at Unionens og medlemsstaternes spredte og ukoordinerede indsats indtil videre ikke har medført strukturelle og holdbare forbedringer af romaernes situation, navnlige på afgørende områder som adgang til uddannelse, bolig og beskæftigelse; denne fiasko erkender man nu offentligt;

42. beklager manglen på en global og integreret EU-politik til specifik bekæmpelse af forskelsbehandling af romaerne for at imødegå de primære problemer, de møder, som de fremgår af en række mekanismer til kontrol af overholdelsen af menneskerettighederne, herunder Kommissionens førtiltrædelsesrapport, Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser og agenturets rapporter; bekræfter, at det er Unionens kollektive ansvar at finde en løsning på disse problemer, der udgør et af de største og mest komplekse spørgsmål på området menneskerettigheder, og at den må handle beslutsom på dette punkt;

43. understreger nødvendigheden af en samlet tilgang til ikke-forskelsbehandling, der tager udgangspunkt i menneskerettighederne og afspejler den europæiske dimension af forskelsbehandlingen af romaer; vurderer, at en europæisk rammestrategi om integration af romaer bør bestræbe sig på at behandle følgende problemer:

   – udskillelse af romaer med hensyn til adgang til bolig og deres udelukkelse fra beskæftigelse og det offentlige skolesystem,

   – det forhold, at de offentlige myndigheder ofte nægter dem deres rettigheder, og deres underrepræsentation inden for politik,

   – de meget utilstrækkelige garantier mod racediskrimination på lokalt niveau og de for få passende integrationsprogrammer; forskelsbehandling i sundhedssystemet, herunder tvangssterilisation og mangel på passende information om familieplanlægning og adgang til prævention,

   – forskelsbehandling fra politiets side, navnlig i (forsætlige) tilfælde af skyderier, brand, slagsmål og andre former for vold, som ikke undersøges uafhængigt og ikke forfølges; raceprofilering - bl.a. gennem indsamling af fingeraftryk og andre former for dataindsamling - og politiets vide skønsmæssige beføjelser, som giver anledning til misbrug uden disciplinære konsekvenser; uddannelses- og bevidstgørelsesprogrammer vedrørende ikke-forskelsbehandling fra politiets side, hvilket i et stort omfang ikke eksisterer;

Lige muligheder

44. opfordrer medlemsstaterne til at styrke respekten, beskyttelsen og gennemførelsen af de rettigheder, som er omfattet af konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder, og anmoder de berørte medlemsstater om at ophæve deres forbehold og ratificere den valgfri protokol til denne konvention[1],

45. kræver, at opmærksomheden særlig rettes mod situationen for de kvinder, som tilhører etniske mindretal, og kvindelige indvandrere, idet disses marginalisering øges af de mange former for forskelsbehandling, som finder sted både udefra og internt i deres egne samfund; anbefaler at vedtage integrerede nationale handlingsplaner med henblik på at imødegå de mange former for forskelsbehandling på effektiv vis, navnlig når forskellige organer tager sig af problemer med forskelsbehandling i en bestemt stat;

46. understreger, at den vold, som kvinder på grund af deres køn udsættes for, navnlig vold i hjemmet, skal anerkendes og bekæmpes på europæisk og nationalt niveau, for så vidt det handler om en krænkelse af kvinders rettigheder, som er et udbredt og ofte undervurderet fænomen, og opfordrer derfor medlemsstaterne til at træffe passende og effektive foranstaltninger for at sikre kvinder et liv fri fra enhver form for vold ved at tage behørigt hensyn til FN's erklæring om afskaffelse af vold mod kvinder[2]; opfordrer Kommissionen til at fremlægge et lovforslag, der har til formål at bekæmpe vold mod kvinder og at beskytte ofrene;

47. understreger behovet for at øge den offentlige bevidsthed om retten til reproduktiv og seksuel sundhed og opfordrer medlemsstaterne til at indføre en passende seksualundervisning, information og fortrolige rådgivende tjenester og lette præventionsmetoderne for at forhindre enhver uønsket graviditet og ulovlige og risikable aborter;

48. understreger, at selv om der er sket fremskridt hvad angår kvinders beskæftigelse og på trods af deres høje uddannelsesniveau, er de fortsat dårligere lønnede end mænd for et tilsvarende arbejde og i ringere grad repræsenteret i beslutningsprocesserne og arbejdsgiverne ser ofte på dem med mistro hvad angår graviditet og barselsorlov;

49. opfordrer medlemsstaterne og arbejdsmarkedets parter til at træffe de nødvendige foranstaltninger til at bekæmpe seksuel og moralsk chikane på arbejdspladsen;

50. understreger nødvendigheden af at understøtte kvinder i deres professionelle karriere; opfordrer indtrængende Kommissionen og medlemsstaterne til at fremme både en delt forældreorlov og en fædreorlov og til at fordele udgifterne til barsels- og forældreorlov, så kvinderne ikke længere udgør en dyrere arbejdskraft end mændene;

51. opfordrer medlemsstaterne til i samarbejde med arbejdsmarkedets parter at bekæmpe forskelsbehandlingen af gravide kvinder på arbejdsmarkedet og iværksætte alle de nødvendige tiltag for at sikre et højt beskyttelsesniveau for mødre; opfordrer

[1] Valgfri protokol til konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder, vedtaget den 15. oktober 1999.
[2] FN's erklæring om afskaffelse af vold mod kvinder, vedtaget den 20. december 1993.

Kommissionen til at gennemføre en mere detaljeret evaluering af, om de nationale bestemmelser på dette område overholder fællesskabsretten, og om nødvendigt at fremsætte ethvert passende forslag til revision af fællesskabslovgivningen;

52. henleder opmærksomheden på det store antal (især kvindelige) partnere til selvstændige (navnlig inden for landbrug), hvis juridiske status er usikker i mange medlemsstater, hvilket kan give specifikt finansielle og juridiske problemer hvad angår adgang til barsels- og sygeorlov, optjening af pensionspoint og adgang til socialsikring, ligesom i tilfælde af skilsmisse;

53. understreger betydningen af at sikre, at tredjelandsstatsborgere, som ankommer til EU, er bevidste om de gældende love og de sociale konventioner vedrørende ligestilling mellem kønnene i værtslandenes samfund, så de kan undgå situationer med forskelsbehandling på grund af manglende kendskab til de juridiske og sociale vilkår;

54. opfordrer medlemsstaterne til ikke at acceptere, at vold mod kvinder eller vedtagelse af politikker, der kan bringe deres liv i fare, retfærdiggøres med henvisning til sædvane, traditioner eller enhvert andet religiøst hensyn;

Seksuel orientering

55. mener, at diskriminerende bemærkninger rettet mod homoseksuelle fra de ansvarlige politikere eller religiøse ledere giver næring til had og vold, og opfordrer de respektive organer til at fordømme dem;

56. glæder sig over offentliggørelsen af agenturets første tematiske rapport, udarbejdet på Parlamentets opfordring, som handler om "homofobi og forskelsbehandling på grundlag af seksuel orientering i medlemsstaterne";

57. erindrer alle medlemsstaterne om, at forsamlingsfriheden i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis også gælder for personer, hvis meninger strider mod flertallets, og at et diskriminerende forbud mod demonstrationer samt enhver manglende overholdelse af forpligtelsen til at sikre en passende beskyttelse af deltagerne, strider imod de principper, som Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har garanteret;

58. opfordrer indtrængende Kommissionen til at fremsætte forslag, der har til formål at sikre, at medlemsstaterne gennemfører princippet om gensidig anerkendelse af homoseksuelle par, navnlig når de udøver deres ret til fri bevægelighed som den fremgår af EU-retten;

59. opfordrer Kommissonen til at indlede en undersøgelse af transseksuelle personers situation i medlemsstaterne og i kandidatlandene, navnlig hvad angår risikoen for chikane og vold;

Fremmedhad

60. opfordrer indtrængende Rådet og Kommissionen samt de lokale, regionale og nationale myndigheder til at koordinere deres foranstaltninger til bekæmpelse af antisemitisme og

angreb på minoritetsgrupper, herunder romaer og tredjelandsstatsborgere i medlemsstaterne, med henblik på at fremme respekten for principperne om tolerance og ikke-forskelsbehandling og at fremme den sociale, økonomiske og politiske integration;

61. opfordrer indtrængende medlemsstaterne til beslutsomt at forfølge ethvert udtryk for had i racistiske medieprogrammer og artikler, der udbreder intolerante synspunkter, gennem hadefulde forbrydelser mod romaer, indvandrere, fremmede og andre minoritetsgrupper, samt gennem musikgrupper og ved nynazistiske koncerter, der ofte kan foregå offentligt uden nogen konsekvenser;

Ældre og handicappede personer

62. opfordrer arbejdsmarkedets parter til at gøre en væsentlig indsats for at standse forskelsbehandling på grundlag af handicap eller alder og i betydelig grad forbedre ældres og handicappede personers adgang til arbejdsmarkedet og til uddannelsesprogrammer;

63. mener, at det er vigtigt at sikre, at alle dem, som har brug for geriatrisk sundhedspleje eller pleje på grund af sygdom eller invaliditet, har adgang til pleje og behandlinger af høj kvalitet;

Væbnede styrker

64. erindrer om, at de grundlæggende rettigheder ikke standser uden for kasernernes døre, og at de ligeledes i fuldt omfang finder anvendelse på borgere i uniform, dvs. de væbnede styrkers personale;

65. henstiller til alle Unionens medlemsstater at garantere deres militærfolk retten til at danne, tilslutte sig og tage aktivt del i brancheforeninger og til at forhandle kollektivt med henblik på at forsvare deres sociale interesser;

66. opfordrer medlemsstaterne til at tillade deres militærfolk i aktiv tjeneste at stille op til valg og at melde sig ind i demokratiske politiske partier;

67. henstiller til medlemsstaterne at danne en civil uafhængig institution, en "ombudsmand", hvis vigtigste opgave er at sikre, at de grundlæggende rettigheder respekteres i de væbnede styrker;

Indvandrere og flygtninge

Adgang til beskyttelse

68. er chokeret over den tragiske død, der møder de personer, som omkommer i forsøget på at nå europæisk territorium, eftersom der i praksis ikke eksisterer nogle lovlige indvandringsveje fra tredjelande ind i EU, hvilket resulterer i, at indvandrerne havner i hænderne på smuglere eller menneskehandlere, og/eller at de risikerer deres liv for at rejse til Europa; dette forårsager tusinder af dødsfald hvert år;

69. opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at indføre realistiske og langsigtede indvandringspolitikker og mere lempelige regler for asylansøgere i stedet for at koncentrere alle deres kræfter om at forhindre irregulær indvandring og anvende en mængde kontrolforanstaltninger ved grænserne, som mangler de nødvendige mekanismer til at identificere potentielle asylansøgere ved Europas grænser, hvilket fører til en krænkelse af "non-refoulement"-princippet som fastsat i konventionen om flygtninges retsstilling af 1951;

70. opfordrer Rådet til at klarlægge de roller, som henholdsvis Det Europæiske Agentur for Forvaltning af det Operative Samarbejde ved EU-medlemsstaternes Ydre Grænser (Frontex) og medlemsstaterne spiller, for så vidt der er en manglende klarhed og gennemsigtig hvad angår det præcise omfang af Frontex' koordinerende funktion og den måde, som operationerne udføres på, med henblik på at sikre, at grænsekontrollerne respekterer menneskerettighederne; mener, at det er nødvendigt hurtigst muligt at ændre Frontex' mandat med henblik på at medtage søredning;

71. opfordrer Rådet og Kommissionen til at give Frontex mulighed for at indlede et struktureret samarbejde med agenturet FN's Højkommissær for Flygtninge (UNHCR) med henblik på at lette de operationer, der tager hensyn til beskyttelsen af menneskerettighederne,

72. er bekymret over, at tendensen til at gennemføre grænsekontrollerne længere og længere væk fra EU's geografiske grænser gør det meget svært at kontrollere, hvad der sker, når de personer, der søger om flygtningestatus, og de personer, som har behov for international beskyttelse, kommer i kontakt med myndighederne i et tredjeland;

73. kræver, at kriterierne for tilerkendelse af flygtningestatus harmoniseres med henblik på at opnå den samme procentandel for tilkendelse af denne status i medlemsstaterne; konstaterer rent faktisk, at det nuværende system skaber et "asyllotteri", som det fremgår af de vidt forskellige procentandele for tilkendelse af flygtningestatus blandt ens grupper af asylansøgere i forskellige medlemsstater; understreger, at disse kriterier skal overholde høje standarder og ikke laveste fællesnævner, eftersom kapaciteten til at modtage og beskytte asylansøgere er et fælles kendetegn for vore europæiske samfund;

Tilpasning til Dublin-systemet

74. er bekymret over den praksis, som flere medlemsstater anvender, og som indebærer, at de med henvisning til de processuelle begrænsninger, der gælder for de "Dublin-overførte" personer, afviser asylansøgninger, der er indgivet in absentia, eller går ud fra, at ansøgningen er trukket tilbage, da asylansøgeren ikke er til stede, hvilket vil kunne fratage et stort antal ansøgere muligheden for at få undersøgt, om deres ansøgning er begrundet, eller for at indgive klage;

75. beklager endvidere, at visse medlemsstater systematisk frihedsberøver asylansøgere, som venter på at blive overført til den stat, der er ansvarlig for behandlingen af deres ansøgning; er af den opfattelse, at sådanne personer ikke bør anbringes i tilbageholdelsescentre;

Modtagelse

76. anmoder alle medlemsstaterne om at anvende bestemmelserne i modtagelsesdirektivet på de "Dublin-overførte", og at lade det omfatte de områder, som er undtaget fra direktivet, såsom tilbageholdelsescentre og transitområder; lægger vægt på den omstændighed, at en hensigtsmæssig modtagelse er afgørende for en retfærdig og effektiv asylprocedure, og at modtagelsen skal sikre den enkeltes velbefindende og værdighed;

77. anmoder medlemsstaterne om at indrette de praktiske rutiner ved modtagelsen, således at det sikres, at alle asylansøgere får tilgodeset deres basale behov med hensyn til helbred og forplejning;

78. anmoder Kommissionen om fortsat at overvåge gennemførelsen af modtagelsesdirektivet, således at en manglende gennemførelse eller en delvis gennemførelse heraf ikke fører til, at mange medlemsstater opretholder en praksis, der ikke opfylder direktivets minimumsstandarder.

79. minder om, at også migranter, der ikke indgiver en ansøgning om asyl, skal modtages under korrekte og tilpassede rammer, hvor de – med hjælp fra tolke og kulturformidlere, der er uddannet hertil – kan få kendskab til deres rettigheder og muligheder ifølge modtagelseslandets lovgivning, fællesskabsretten og internationale konventioner. understreger, at modtagesteder ikke kan være tilbageholdelsessteder;

80. anmoder om, at opmærksomheden især bør rettes mod børn, der er flygtninge, asylansøgere og migranter, samt mod børn af forældre, der er asylansøgere, flygtninge, eller som ikke har nogen opholdstilladelse, således at det sikres, at det enkelte barn fuldt ud kan udøve sine rettigheder, som fastsat i De Forenede Nationers konvention om barnets rettigheder, herunder retten til ikke at blive forskelsbehandlet, idet børns interesser skal prioriteres i alle de tiltag, der træffes; fordømmer, at visse medlemsstater har udviklet et to-sporet uddannelsessystem og ikke tilbyder den samme bistand og pleje til børn af ikke-statsborgere som til børn af statsborgere; fordømmer de tilfælde, hvor anvendelsen af immigrationslovgivningen er blevet prioriteret højere end bestemmelserne til beskyttelse af børn;

81. anmoder om, at der gives særlig opmærksomhed til uledsagede mindreårige og til dem, der er blevet adskilt fra deres forældre og ankommer til EU som illegale indvandrere, og fremhæver medlemsstaternes forpligtelse til at give dem særlig hjælp og beskyttelse; opfordrer alle myndigheder – lokale, regionale og nationale – samt alle EU-institutioner til at samarbejde om at beskytte disse børn mod alle former for vold og udnyttelse, at sikre, at der straks udpeges en værge til dem, at de får juridisk bistand, at man søger at opspore deres familie, og at modtagelsen forbedres ved at de tilbydes en passende bolig, får lettere adgang til sundhedstjenester, skolegang og undervisning, navnlig i modtagerlandets officielle sprog, erhvervsuddannelse og bliver fuldstændigt integreret i skolesystemet;

82. minder om, at en administrativ tilbageholdelse af børn ikke bør finde sted, og at de børn, der ledsages af deres familie, kun under ganske særlige omstændigheder bør tilbageholdes, for det kortest mulige tidsrum, og kun hvis en sådan tilbageholdelse er i barnets tarv, jf. artikel 3 og 37, litra b), i De Forenede Nationers konvention om barnets rettigheder;

Integration

83. opfordrer til, at der sker en bedre koordinering af medlemsstaternes politik for integration af statsborgere fra tredjelande, og til´, at der tages EU-initiativer inden for dette område; understreger, at de fælles grundprincipper for en sammenhængende EU-ramme på området bør garantere, at integrationspolitikken indebærer et forbud mod diskrimination, uden dog at være begrænset hertil, og at den udstrækkes til en række områder, såsom beskæftigelse og uddannelse;

84. opfordrer til udviklingen af integrationsprogrammer, der er bestemt til at afværge potentielle spændinger mellem EU-migranter og den oprindelige befolkning som følge af migrationerne efter udvidelsen;

85. finder, at det mest påtrængende behov for minoriteter med indvandrerbaggrund er hurtigst muligt at blive integreret i samfundslivet i det land, hvor de har bosat sig, samtidig med at det sikres, at det sker i en ånd af gensidighed; finder, at det ligeledes er vigtigt at anerkende, at enhver, der er født i og bor i en medlemsstat, har ret til at få adgang til de civile rettigheder, der er knyttet til statsborgerskab, selv i de tilfælde, hvor personen ikke kan eller ikke ønsker at erhverve indfødsret;

86. frygter, at manglen på en effektiv integrationspolitik kan medføre, at i hundredetusindevis af tredjelandsstatsborgere og statsløse udelukkes fra erhvervslivet, samt fra det sociale og politiske liv;

Tilbagevenden

87. er alvorligt bekymret for den stadig mere usikre situation, som asylsøgere befinder sig i, fordi de på grund af administrativ ineffektivitet har fået afslag på deres ansøgning i Europa, lange asylprocedurer, for tidlig tilbagevenden eller tilbagevenden til ikke-sikre lande, den stigende anvendelse af frihedsberøvelse inden tilbagesendelse, upassende tilbagesendelser af sårbare personer, fratagelse af social bistand for at fremtvinge en tilbagevenden og utilstrækkelige procedurer for tilbagesendelse;

88. insisterer på den omstændighed, at personerne først bør hjemsendes efter en retfærdig og fuldstændig behandling af deres ansøgning; finder, at de pågældende, når tilbagevenden er umulig eller umenneskelig, fordi der består en kritisk situation med hensyn til oprindelseslandets overholdelse af menneskerettighederne, burde kunne få udstedt en opholdstilladelse, der gav dem lov til at forblive i bopælslandet;

89. understreger, at det er medlemsstaternes ansvar at kontrollere livsvilkårene for og integrationen af de personer, der er vendt hjem til deres oprindelsesland, og at træffe foranstaltninger, der skal sikre dem en passende hjælp; finder, at det så meget desto mere haster med at iværksætte en ordning til overvågning af situationen for de immigranter, der er vendt tilbage til transitlande;

Tilbageholdelse og tilbagetagelsesaftaler

90. er bekymret over den omstændighed, at der igennem adskillige år er sket en kraftig forøgelse i antallet af tilbageholdelsescentre i medlemsstaterne og ved deres grænser;

kræver, på grundlag af utallige rapporter herunder fra delegationerne under Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, som gør opmærksom på hyppige overtrædelser af menneskerettighederne, at der iværksættes følgende aktioner:

– sikring af, at NGO'ere med speciale i beskyttelsen af indvandreres og asylansøgeres grundlæggende rettigheder, får adgang til tilbageholdelsescentrene, således at deres tilstedeværelse i centrene er en lovfæstet ret og ikke baseret på velvilje

– etableringen af et uafhængigt kontrolorgan på EU-plan, som skal være ansvarlig for at føre tilsyn med tilbageholdelsescentrenes beskyttelse af menneskerettighederne

– krav til Agenturet om hvert år at udarbejde en rapport, der analyserer situationen for de personer, der er anbragt i tilbageholdelsescentre under medlemsstaternes myndighed, hvad enten de ligger inden for eller uden for deres grænser, og at forelægge rapporten for Europa-Parlamentet;

91. er bekymret over den omstændighed, at der siden 2002 i de fleste bilaterale aftaler, som EU har indgået med tredjelande, herunder i handelsaftaler, er indsat tilbagetagelsesklausuler, hvilket således i stigende omfang medfører en eksternalisering af Den Europæiske Unions migrationspolitik, der er karakteriseret af en utilstrækkelig parlamentarisk kontrol såvel på EU-plan som på national plan; kræver derfor, at Kommissionen og Rådet ophører med denne praksis, og at de i de tilfælde, hvor sådanne klausuler alligevel er blevet indsat, inddrager Europa-Parlamentet på et tidligt stade i forhandlingerne om en sådan aftale og regelmæssigt aflægger rapport om, hvor mange personer der udvises af EU med henvisning til disse klausuler;

Ytringsfrihed

92. værner om ytringsfriheden som en grundlæggende værdi i EU; mener, at ytringsfriheden skal udøves inden for lovgivningens grænser, bør være forbundet med et personligt ansvar og være baseret på respekten for andres rettigheder og følelser; anerkender, at der til stadighed skal føres en demokratisk debat om, hvordan disse krav skal afvejes mod hinanden;

93. glæder sig over, at situationen for pressefriheden i medlemsstaterne overordnet set er tilfredsstillende, for så vidt som 25 af medlemsstaterne er med blandt de 50 højst placerede lande i pressefrihedsindexet for 2007, der er udarbejdet af Journalister uden Grænser, idet Bulgarien og Polen er placeret på henholdsvis en 51. og en 56. plads.

94. anmoder de medlemsstater, som de seneste år har anvendt deres retslige institutioner til at tilsidesætte journalisters ret til at beskytte deres kilder, om at forbedre deres lovgivning og praksis, således at den bringes i overenstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse af 27. marts 1996 og med Europarådets Ministerkomités anbefaling til medlemsstaterne om journalisters ret til ikke at afsløre ders informationskilder[1], idet tilsidesættelsen af denne ret i dag udgør den største trussel

[1] Anbefaling R (2000) 7.

mod ytringsfriheden for journalister i EU, og der ikke i så henseende er sket nogen væsentlig forbedring af situationen i de seneste år;

95. er af den opfattelse, at ytringsfriheden og pressens uafhængighed er universelle rettigheder, der ikke kan kompromitteres af nogen enkeltperson eller gruppe, som måtte føle sig angrebet af det, der siges eller skrives; understreger samtidig, at der i henhold til den gældende lovgivning skal være sikret en adgang til ved domstolene at få tilkendt erstatning, såfremt der bringes forkerte nyheder eller i tilfælde af bagvaskelse;

96. mener, at pressefriheden altid skal udøves inden for lovens rammer, men er samtidig bekymret over den omstændighed, at den fristelselse til at bandlyse offentlig debat om visse emner, som har eksisteret de seneste år, medfører, at der i mange medlemsstater foregår en form for uofficiel censur eller en selvcensur i medierne;

Børns rettigheder

Vold, fattigdom og arbejde

97. fordømmer enhver form for vold mod børn og lægger navnlig vægt på, at det er nødvendigt at bekæmpe de mest almindelige former for vold, der findes i medlemsstaterne: seksuelle overgreb, vold i hjemmet, korporlig afstraffelse i skolerne og andre former for overgreb på institutioner; kræver, at der iværksættes sikre, fortrolige og tilgængelige mekanismer, der skal gøre det muligt for børn i alle medlemsstater at anmelde volden, og at der skabes stor opmærksomhed om disse mekanismer;

98. anmoder medlemsstaterne om at træffe drastiske forholdsregler for at forbyde de forskellige former for udnyttelse af børn, herunder til prostitution, narkohandel, lommetyveri, tiggeri samt alle andre former for udnyttelse;

99. anmoder de tretten medlemsstater, som ikke har nogen lovgivning på området, om at indføre et fuldstændigt forbud mod korporlig afstraffelse i overensstemmelse med FN's undersøgelse fra 2006 om vold mod børn, hvori denne form for afstraffelse betegnes som den mest udbredte form for vold mod børn;

100. lægger vægt på behovet for at sikre, at der inden for alle politikområder, såvel på EU-plan som på nationalt plan, tages hensyn til nødvendigheden af at afskaffe alle former for børnearbejde; mener, at uddannelse på fuld tid vil være den bedste løsning på problemet, både for at forebygge en sådan udnyttelse af børn og for at bryde den onde cirkel med analfabetisme og fattigdom i fremtiden;

101. konstaterer, at der i visse medlemsstater er tusindvis af børn beskæftiget med de værste former for arbejde i byområder og landdistrikter, og opfordrer derfor medlemsstaterne til at tage fat på disse problemer ved at håndhæve deres nationale love strengt, samt ved at organisere nationale uddannelseskampanger rettet mod såvel forældre som børn;

102. minder om, at næsten 20 % af børnene i EU lever under fattigdomsgrænsen, og at de mest sårbare blandt dem kommer fra familier med en eneforsørger og/eller har forældre, der er født i udlandet; insisterer derfor på, at der bør træffes passende hjælpeforanstaltninger med fokus på børns behov, herunder foranstaltninger til støtte af

familien, og anmoder medlemsstaterne og navnlig dem med de højeste fattigdomsprocenter om at fastsætte nogle ambitiøse og realiserbare målsætninger til bekæmpelse af børnefattigdom;

103. anmoder Kommissionen om at forsøge at integrere de forskellige strategier særligt med hensyn til bekæmpelse af børnefattigdom, ungdomsarbejdsløshed og social inddragelse af minoriteter i alle relevante udviklingsstrategier, herunder strategidokumenterne om fattigdomsbekæmpelse og de vejledende programmer;

Forskelsbehandling

104. anmoder Kommissionen og medlemsstaterne om at være særligt opmærksomme på de forskellige former for diskrimination mod børn, der kan antage et utal af former, og som især opleves af gadebørn, der tilhører etniske minoritetsgrupper og indvandrergrupper, samt af handicappede børn, og som fører til, at de udelukkes fra uddannelse og sundhedsydelser;

105. anmoder om, at der træffes særlige foranstaltninger for romabørn og navnlig – men ikke udelukkende – for dem, der kommer fra de medlemsstater, hvor romaerne udgør en stor etnisk minoritet, med henblik på en afskaffelse af den diskrimination, udskillelse samt social og uddannelsesmæssig ekslusion, som de ofte udsættes for; anmoder navnlig medlemsstaterne om at bestræbe sig på at afskaffe den – helt uberettigede – overrepræsentation af romabørn, der findes på institutioner for psykisk handicappede, at organisere kampagner til fremme af skolegang og at bekæmpe fænomenet med manglende udstedelse af ID-kort, som mange romabørn kommer ud for;

106. opfordrer indstændigt medlemsstaterne til at afskaffe alle de begrænsninger i forældres ret til at have kontakt til deres børn, som er begrundet i forskelle i nationalitet, navnlig når det angår retten til at tale et andet sprog end det officielle sprog i et givet land, da en sådan praksis strider mod det pågældende barns tarv og udgør en diskrimination af såvel forældre som børn på grundlag af sprog;

Retfærdighed for unge

107. mener, at frihedsberøvelse af mindreårige lovovertrædere kun må anvendes som en nødløsning og for et så kort tidsrum som muligt, og anmoder derfor om, at der findes alternativer til fængsling af mindreårige; insisterer på, at de garanteres rehabilitering, såsom samfundstjeneste, med henblik på deres sociale og erhvervsmæssige reintegration;

108. konstaterer, at den kriminelle lavalder ikke er den samme i alle medlemsstater, og er bekymret over det forhold, at børn i visse medlemsstater jævnligt stilles for en domstol for voksne, og at de specialiserede ungdomsretter i andre medlemsstater er blevet nedlagt; anmoder medlemsstaterne om at indrette deres retssystemer således, at intet barn dømmes på samme måde som en voksen;

109. anmoder alle medlemsstaterne om at sikre en effektiv og uafhængig repræsentation af børn i alle retssager eller domstolslignende procedurer, der angår børn, og at de får beskikket en værge, hvis der ikke er noget familiemedlem, der kan repræsentere dem;

understreger, at alle børn, herunder dem der er anbragt i retlig forvaring, af myndighederne bør informeres om deres klagemuligheder;

Bistand til børn

110. anmode medlemsstaterne om at handle således, at barnets ret til en familie sikres, og dermed foranledige, at der findes effektive løsninger for at undgå, at børn forsømmes; anmoder dem om at bevæge sig væk fra de store institutioner og snarere reformere, udvikle og styrke effektive alternative børnepasningsstrukturer, baseret på familien og samfundet; anmoder Kommissionen om at undersøge og at foreslå en fælles definition til international vedtagelse og en EU-politik inden for dette område;

111. opfordrer indtrængende medlemsstaterne til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre kvaliteten af pasningsmulighederne for børn, herunder efter- og videreuddannelse, gode arbejdsvilkår og en anstændig løn til dem, der passer børn; understreger, at sådanne pasningsordninger og det her ansatte personale giver børnene et solidt grundlag for deres fremtid, hvilket også er til fordel for forældrene, især forældre med et meget stort arbejdspres, og for enlige forsørgere, ligesom det også udgør et alternativ for de børn, hvis familiemæssige baggrund er utilstrækkelig eller helt mangler;

112. bemærker, at en adgang til at få passet sine små børn i kollektive institutioner (vuggestuer, skoler) er en af de bedste metoder til at løse problemerne med at finde en balance mellem familie- og arbejdsliv og til at sikre, at barnet på et tidligt stadium i dets udvikling oplever lige muligheder, og at det bliver socialiseret;

Deltagelse

113. minder om, at børnene har ret til at give udtryk for deres synspunkter afhængig af deres alder og modenhed, og at man skal give dem mulighed for at indgå i en gruppe af børn eller i en forening, således at de møder andre børn og lærer at udtrykke sig i en sådan sammenhæng; anmoder derfor medlemsstaterne og de lokale myndigheder om at fremme projekter, der skal lære børnene at udtrykke sig på denne måde, inden for rammerne af lokale råd eller parlamenter for børn, samtidig med at det sikres, at de mest udstødte børn inddrages, og at børn i brede kredse oplyses om disse aktiviteter;

114. glæder sig over, at Kommissionen har oprettet et forum, der samler repræsentanter fra EU-institutionerne og fra nationale og internationale organisationer, der beskæftiger sig med børns rettigeder; finder, at børns deltagelse bør være en af hovedmålsætningerne for dette forum, og opfordrer derfor Kommissionen til at sikre, at børn deltager på alle stadier af forummets aktiviteter;

115. finder, at det er vigtigt, at oplysninger om børns rettigheder udbredes til børn på en sådan måde, at de er tilgængelige, og at udbredelsen sker ad relevante kanaler: anmoder Kommissionen om at udvikle effektive kommunikationsværktøjer, som kan forbedre børns kendskab til deres rettigheder, til børns situation i medlemsstaterne og til EU's aktiviteter på dette område;

Sociale rettigheder

116. finder, at fattigdom og social udstødelse kun kan bekæmpes ved at garantere økonomiske og sociale rettigheder for alle; godkender i denne forbindelse beslutningen om gøre år 2010 til Europæisk År for Bekæmpelse af Fattigdom og Social Udstødelse; anmoder Kommissionen og medlemsstaterne at nå til enighed om og at forfølge ambitiøse målsætninger i forbindelse hermed;

117. lægger vægt på den omstændighed, at der består en samling af grundlæggende rettigheder, der er udelelige og indbyrdes forbundet, som skal være sikret for alle mennesker;

118. anmoder de medlemsstater, som endnu ikke har ratificeret den europæiske socialpagt som revideret af Europarådet, til straks at gøre det;

Fattigdom

119. understreger den voksende betydning af politikker til "aktiv inddragelse" af de personer, hvis tilknytning til arbejdsmarkedet er svagest;

120. ønsker, at den sociale dimension reelt integreres i alle EU's politikker;

121. støtter en model for bæredygtig social udvikling, som er i overensstemmelse med en strategi baseret på sociale rettigheder, og som primært har til hensigt at skabe større social samhørighed;

122. anmoder om, at der iværksættes et instrument på EU-plan, der skal fastsætte høje sociale normer, således at alle sikres adgang til en anstændig indkomst og forsyningspligtydelser af høj kvalitet;

123. finder, at en generel adgang til forsyningspligtydelser er en vigtig social rettighed;

124. minder om, at fattigdomsbekæmpelsen skal ske i et partnerskab med den dårligst stillede del af befolkningen, som især er berørt, og derfor bedst kan redegøre for problemerne ved ikke at have adgang til rettighederne, og hvordan disse kan løses; ønsker, at der indføres et participatorisk demokrati, der i særlig grad er opmærksomhed på deltagelsen af personer, der lever i fattigdom, er udstødte, bliver diskrimeret og er udsat for uligheder;

Sundhed

125. insisterer på, at omdrejningspunktet for ethvert sundhedssystem og enhver langvarig plejeordning er den enkelte modtager af sundhedsydelserne, og at den enkeltes rettigheder går forud for rentabiliteten i de offentlige sundhedsydelser;

126. bemærker, at visse medlemsstater forhøjer den andel af udgifterne til sundhedspleje, som skal afholdes af patienterne, og anmoder i denne forbindelse om, at de udsatte grupper fortsat gives gratis adgang til tilstrækkelige sundhedsydelser; insisterer på det forhold, at den universelle dækning skal bygge på solidaritet og udgøre et sikkerhedsnet mod fattigdom og social udstødelse, idet den især skal være til fordel for

lavindkomstgrupper og de personer, hvis sundhedstilstand nødvendiggør en instensiv, langvarig eller bekostelig pleje;

127. anmoder medlemsstaternes regeringer om at fremme en koordinering af forebyggende sundhedsprogrammer, der er rettet mod forskellige aldersgrupper, og som fortrinsvis skal fremme sundheden og undervisning i sundhed og give forebyggelse en langt højere prioritering ved udnyttelsen af sundhedsydelserne;

Arbejdstagere

128. insisterer på behovet for at gøre arbejdsmarkedet mere gennemskueligt, således at ethvert arbejde (hvad enten det er midlertidigt, permanent, på fuld tid eller på deltid eller betalt på timebasis) deklareres, aflønnes rimeligt og fuldt ud tilgodeser arbejdstagernes rettigheder;

129. anmoder medlemsstaterne og Kommissionen om, at de ved affatttelsen af nye forslag inden for dette område holder sig for øje, at de eksisterende arbejdstagerrettigheder bør suppleres af nye rettigheder, såsom retten til uddannelse og læring gennem hele livet;

130. anerkender, at minimumslønnen i mange medlemsstater er meget lav eller under subsistensniveauet, og ønsker derfor, at der på EU-plan vedtages en metode til fastlæggelse af den nationale minimumsløn, således at det sikres, at alle arbejdstagere i EU aflønnes således, at de kan få deres basale behov dækket;

131. opfordrer indtrængende medlemsstaterne og kandidatlandene til at ratificere og fuldt ud gennemføre Den Internationale Arbejdsorganisations (ILO) konventioner; anmoder Kommissionen og medlemsstaterne om at støtte ILO gennem en styrkelse af dens overvågningssystemer og -ordninger;

132. opfordrer virksomhederne til at fastsætte ansvarlige og ikke-diskriminerende politikker for ansættelse og faglig udvikling med henblik på at fremme kvinders og handicappedes ansættelse på arbejdsmarkedet;

133. anmoder Kommissionen og medlemsstaterne om at foreslå strategier, der har til formål at tilbyde kvalitetsarbejde til de personer, hvis tilknytning til arbejdsmarkedet er svagest, og tage fat på problemet med "fattige arbejdstagere"; finder at sådanne strategier bør behandle spørgsmål som et retfærdigt lønniveau, en fornuftig balance mellem arbejds- og familieliv, gode arbejdsvilkår og beskæftigelsessikkerhed;

Illegale arbejdstagere

134. anmoder medlemsstaterne om at ratificere FN's konvention om vandrende arbejdstageres rettigheder[1] og henleder opmærksomheden på det forhold, at de fleste arbejdstagere, der udfører arbejde uden at have de rigtige immigrationspapirer, udfører et lovligt og uundværligt arbejde for EU's økonomi, såsom frugtplukning, opførelse eller vedligeholdelse af bygninger, pasning og pleje af syge, ældre og børn;

[1] Den internationale konvention om beskyttelse af alle vandrende arbejdstageres og deres familiemedlemmers rettigheder, der blev vedtaget af FN's generalforsamling i resolution 45/158 af 18. december 1990.

135. anmoder EU-institutionerne og medlemsstaterne om at ophøre med at anvende udtrykket "illegale indvandrere", som har en meget negativ konnotation, og i stedet anvende udtrykket "illegale arbejdstagere/migranter" eller "papirløse arbejdstagere/migranter";

136. bekræfter, at retten til arbejde eksisterer for at beskytte arbejdstagere, der er stillet i et ulige arbejdsforhold, hvilket netop er tilfældet for papirløse arbejdstagere, og anmoder medlemsstaterne om at bevare retten til at organisere sig for alle arbejdstagere, herunder for papirløse arbejdstagere;

137. anmoder Kommissionen om at give samme prioritering og hurtige behandling til den immigrationspolitik, der er under udvikling, som til "arbejdsgivere, der beskæftiger tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold", ved at behandle de to emner under ét;

138. insisterer på det forhold, at arbejdstilsynets primære opgave er at beskytte arbejdstagerne og ikke at anvende immigrationslovgivningen, og anmoder derfor medlemsstaterne om:

– at sondre mellem spørgsmålet om immigranters status og tilsynet med arbejdsstedet og at sikre, at papirløse arbejdstagere kan klage over en arbejdsgiver, der tilsidesætter alle sikkerhedsregler, uden at blive truet med udvisning

– at investere i at arbejdsinspektører og dem, der tilbyder bistand til papirløse arbejdstagere, får uddannelse i mulighederne for at indgive en formel klage mod tilsidesættelser af de arbejdsretlige regler

– at fastsætte sanktioner, som indebærer, at arbejdstagerne ikke straffes i stedet for arbejdsgiverne;

Bolig

139. bemærker, at boliger får en stadig stigende markedsværdi i Europa, hvilket medfører konstante og uforholdsmæssigt høje stigninger i priserne, således at mange personer udelukkes fra boligmarkedet, hvorved deres ret til en ordentlig bolig tilsidesættes;

140. mener, at det faktum, at der i alle medlemsstater er mangel på ordentlige boliger til en overkommelig pris, indebærer, at folk føres ud i fattigdom, hvor de fastholdes; anmoder Kommissionen om at den, under hensyn til boligens afgørende rolle for politikkerne om social inddragelse, bistår medlemsstaterne med at forbedre deres ordninger for sociale boliger;

141. anmoder medlemsstaterne om at iværksætte boligstrategier med veldefinerede formål, prioriteringer og et velafgrænset budget, og at lade sig inspirere af de mindstemål, der er beskrevet i "Synspunkter" af Europarådets menneskerettighedskommissær om retten til en bolig, offentliggjort i oktober 2007;

Ældre

142. er af den opfattelse, at befolkningens aldring er en udfordring og bør anses som en mulighed for, at personer med en lang og god erfaring i højere grad inddrages i samfundslivet, hvilket således kan bidrage til at fremme en aktiv aldring;

143. er af den opfattelse, at opmærksomheden navnlig bør rettes mod ældre, enlige kvinder, som er en særlig sårbar gruppe, og som ofte er de første til at synke ned i fattigdom, når der er økonomisk stagnation;

144. henstiller til medlemsstaterne, at de iværksætter regelmæssige lægeundersøgelser for ældre med henblik på at forebygge forringelser i deres livskavlitet og, i det omfang det er muligt, at forhindre langvarige hospitalsindlæggelser og, når det er muligt, at prioritere pleje i hjemmet;

* * *

145. pålægger sin formand at sende denne beslutning til Rådet og Kommissionen, til medlemsstaternes og kandidatlandenes regeringer og parlamenter, til Ministerkomiteen og Den Parlamentariske Forsamling, samt til Europarådets menneskerettighedskommissær, Europarådet og til tilsvarende organisationer som Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa og til De Forenede Nationer.